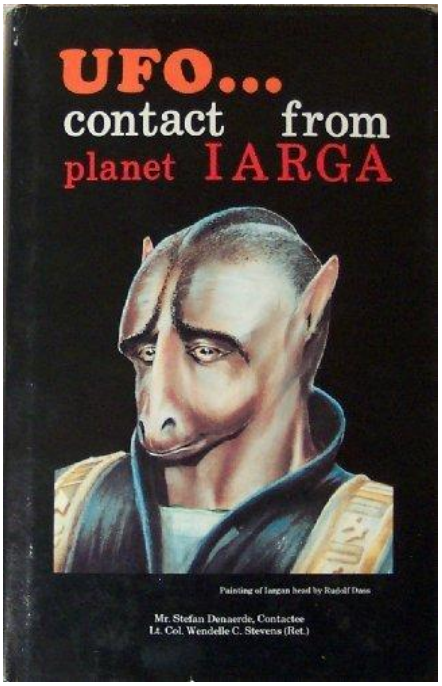
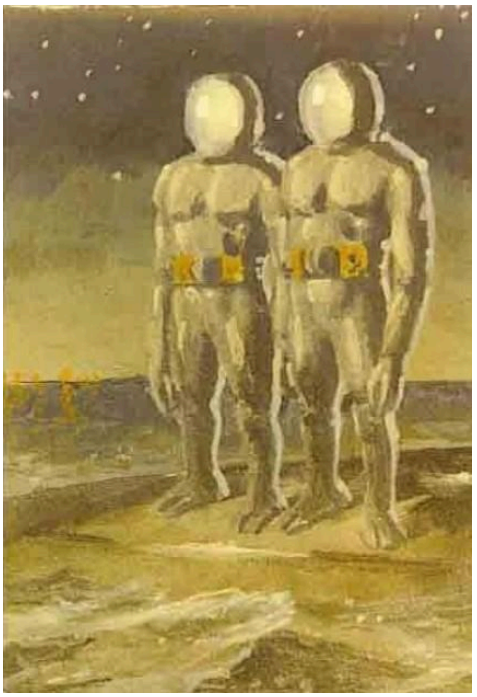
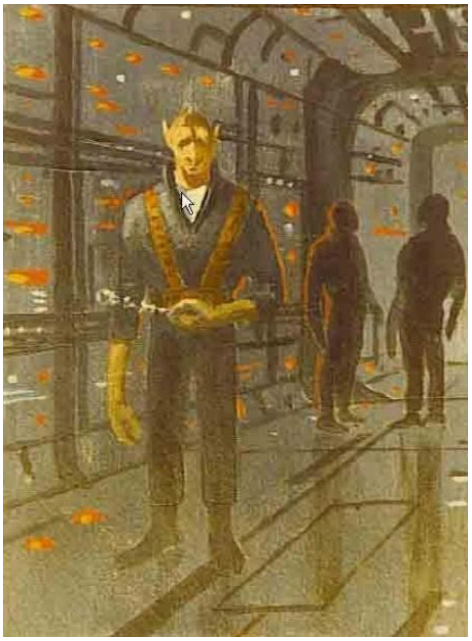
CONTACT-OZN
DE PE PLANETA
IARGA

- Imagini realizate de div.artişti -
în centru despre cum i-a văzut Stefan prima dată pe nava lor plutitoare pe apă, şi chiar o idee despre "ei", acasă pe Iarga

Desen de Rudolf Das

INTRODUCERE

Aceasta este o poveste adevărată despre un contact OZN cu o planetă numită IARGA - realizat de astronauții extratereștri care au vizitat Pământul nostru. Ei afirmă că Soarele lor se află la aproximativ 10 ani-lumină de noi, după cum calculăm noi timpul, și că ne observă de ceva vreme...

Această poveste a fost publicată pentru prima dată în olandeză de editura Ankh-Hermes din Deventer, Țările de Jos, în anul 1969, și a cunoscut 11 ediții și 40.000 de exemplare legate în olandeză de atunci. A fost publicată ca literatură științifico-fantastică, până acum deoarece editorul a considerat inițial că această poveste nu s-ar vinde ca fapt real. Totuși, ea este o relatare adevărată a unor evenimente reale, și o publicăm ca atare aici, pentru prima dată, împreună cu foarte amplele date ulterioare, pe măsură ce contactele au continuat până în prezent. Am investigat acest caz pe parcursul a patru ani și am ajuns la concluzia că faptele confirmă și susțin într-adevăr povestea. Martorul este un inginer mecanic foarte bine pregătit și articulat, dar și un artist arhitectural, o combinație rară, ideală pentru un asemenea contact, dacă vizitatorii extratereștri ar fi dorit ca informațiile lor să fie înțelese și prezentate cu un anumit grad de acuratețe.

Martorul este, de asemenea, un industriaș multinațional bine cunoscut în Europa, al cărui nume real ar fi recunoscut imediat. Este proprietarul mai multor companii cu afaceri internaționale. Pentru a-i proteja identitatea și viața privată, folosim un pseudonim oferit chiar de extratereștri. Ei l-au numit „Stef van den Earde” („Stef al Pământului”), de unde derivă numele Stefan Denaerde.

Când l-am întâlnit pentru prima dată, am fost surprins de statura lui. Este un bărbat impunător, de aproximativ 1,93 m și cu o greutate de 100–105 kg.

El se îmbracă conservator, cu costume de afaceri scumpe și este foarte politicos și respectuos. Are o fire calmă, blândă și introspectivă și vorbește cu o economie de cuvinte aproape perfectă. Spune exact ceea ce gândește și gândește ceea ce spune. În discuții nu este înclinat spre elaborări și oferă puține informații de la sine. Răspunde la întrebări deschis, direct și onest, privindu-te în ochi atunci când vorbește. Nu este cunoscut ca povestind istorii fictive, ci este considerat un model de sinceritate și integritate.

Locuiește într-un cartier liniștit, de clasă superioară, într-o suburbie selectă a orașului Haga. Casa sa, situată pe o frumoasă stradă mărginită de copaci, are o valoare estimată între 150.000 și 200.000 de dolari, este bine întreținută și are un peisaj frumos amenajat. Se află vizavi de un parc natural. Cartierul în sine arată impecabil, curat ca și cum ar fi fost spălat. Acest om nu era un pasionat de OZN-uri și nu deținea vreo colecție de cărți sau reviste de specialitate. Nu ține prelegeri și nu vorbește despre experiența sa, nici public, nici privat. Nu scrie articole pe această temă și nu acordă interviuri. Nu credea în fenomen și nu făcuse niciun efort să-l evalueze înainte de propriul contact. Nici acum nu crede în OZN-uri ca atare.

Experiența lui a fost reală ȘI A FOST IDENTIFICATĂ. În lungul parcurs al discuțiilor de contact, el a aflat foarte multe despre adevărata noastră istorie, unde am fost și unde ne îndreptăm, și cum ne încadrăm în acest mare univers. A constatat că istoriile noastre scrise nu sunt foarte exacte din cauza revizuirilor constante operate de diferite regimuri. I s-a arătat un posibil curs al evenimentelor care ne așteaptă dacă nu ne schimbăm căile, iar apoi i s-a arătat cât de fixați suntem pe acest drum și cât de puțin probabil este să ne schimbăm la timp. El este întristat și descurajat de lipsa noastră de progres real și consideră că revelarea acestor informații este o povară inutilă și ineficientă pentru o omenire autodistructivă. Nu ne vede schimbându-ne la timp! Prima carte, „Buitenaardse Beschaving”, tipărită în limba olandeză, este o relatare a experienței de contact până la plecarea navei spațiale în ziua următoare. Contactele au continuat, totuși, și o cantitate vastă de informații tehnice a fost comunicată martorului în următoarele câteva luni și chiar ani.

Iarganii și-au comparat societatea și filosofiile cu ale noastre și au descris tehnologii avansate, locul omului în universul mai vast și ce rezervă viitorul pentru noi toți. Aceste comunicări au continuat și, în cele din urmă, s-au dezvoltat într-un fel de transmisie mecanică de la un dispozitiv tehnic aflat la bordul navei spațiale către mintea martorului, ceva asemănător cu modul în care s-a întâmplat în timpul vizitei sale la bordul navei spațiale din Oosterschelde, doar că acum imaginile erau transmise direct în mintea lui, în loc să le privească pe un ecran. Necunoscut martorului însă, și acest lucru va fi o noutate pentru el când îl va vedea tipărit pentru prima dată, experți în comunicații care lucrau cu NATO în cadrul sistemelor de apărare au interceptat un semnal electronic RF (frecvență radio) straniu, recepționat în apropierea unei instalații de apărare NATO de înaltă securitate din Țările de Jos, și au devenit foarte neliniștiți în legătură cu natura și scopul acestei transmisiuni. Semnalul se afla într-o bandă de frecvență neobișnuită și avea un caracter ciudat. De asemenea, putea fi detectat doar într-o zonă limitată din Haga (lângă locația unde era amplasată instalația sensibilă). Serviciile de informații NATO, crezând că ar putea fi o tentativă de interferență cu instalația de apărare și echipamentele sale, au adus echipamente de detecție extrem de sofisticate, în valoare de sute de mii de dolari, în zonă pentru a încerca să descopere ce se întâmpla.

Se pare că acest semnal ciudat începea în jurul orei 16:00 și continua timp de o oră sau mai mult, câteva zile pe săptămână. Acum, înainte ca această informație să iasă la iveală, interviurile mele cu martorul arătaseră că el avea contacte de mai multe ori pe săptămână, la intervale relativ regulate. Obiceiul martorului era să vină acasă de la birou pe la ora 15:00 în fiecare zi, să-și citească corespondența personală și să se relaxeze o vreme în sufragerie. Deseori, atunci când era contactat, transmisia „telepatică” începea în jurul orei 16:00 și continua timp de o oră sau mai mult. Această coincidență stranie a devenit de o importanță covârșitoare atunci când am aflat că zona în care se detecta cel mai puternic semnal se afla la doar câteva străzi distanță de locuința acestui om, acolo unde el primea contactele!

Nu știu dacă au identificat deja sursa transmisiunilor sau nu, și nu știu nici dacă a existat vreo altă transmisie care să fi avut loc în această perioadă de timp, pur și simplu dintr-o coincidență. În orice caz, sunt sigur că nu aș fi informat, deoarece informațiile de natură strict secretă circulă de obicei într-o singură direcție. Un punct de interes deosebit în acest caz este faptul că martorul a fost informat chiar de către vizitatorii de pe Iarga că grupul lor a contactat alți patru oameni de pe Pământ în mod similar și că le-au transmis și acestora informații asemănătoare. Iar odată ce unul dintre ei ar fi publicat și ar fi devenit cunoscut, ceilalți ar fi făcut o încercare de a lua legătura cu el. Aceasta va fi, cu siguranță, o validare curioasă dacă vreunul dintre ceilalți chiar va apărea. Aceste contacte continuă încă, deși într-un ritm mai redus, și o cantitate incredibilă de informații a fost transmisă acestui om!

(Notă: Întrucât textul aici este scanat, - pot exista greșeli de redactare. Cartea este de mult timp ieșită din tipar. Unele cuvinte sunt traduse în limba scandinavă între paranteze ()).

(*NOTA TRADUCERII: această traducere are la bază cartea: “UFO-CONTACT FROM PLANET IARGA” (“CONTACT-OZN DE PE PLANETA IARGA”) de Dr. Wendelle C.Stevens, găsită în internet sub forma pdf.! |*Actualizat: ianuarie 2026)

CUVÂNT ÎNAINTE DE AUTOR

Această carte este relatarea unei întâlniri cu echipajul unei nave spațiale dintr-un sistem solar îndepărtat din Calea Lactee. Sunt mulți cei care pretind că au vorbit cu ființe extraterestre, ceea ce duce adesea la povești ciudate sau confuze, atât de multe încât credibilitatea lor a scăzut aproape la zero. După propria mea experiență, cred că înțeleg cauza problemei. Onestitatea acestor oameni este ireproșabilă, dar capacitatea lor de observatori poate lăsa mult de dorit. Aceste experiențe au loc în zonele dintre normalul nostru, metodă materială de comunicare și metoda imaterială pe care o descriem de obicei ca transfer de gândire sau telepatie. Cu aceasta, condiționarea observatorului determină calitatea recepției. De exemplu, subiectele care nu îl afectează personal vor fi, în limitele capacităților sale, primite cu cea mai mare claritate, în timp ce orice îl afectează emoțional, va fi puternic influențat sau nu va fi deloc acceptat. Din această cauză, chiar și o declarație sub jurământ de la un observator complet de încredere este inutilă, deoarece nu se poate da nicio garanție că el știe cu adevărat ce îl confruntă.

Îmi dau seama că trebuie să mi se pară ciudat să-i avertizez pe cititori asupra riscurilor implicate de acest tip de observator, când eu însumi fac parte din aceeași categorie, dar fac acest lucru pentru că nu vreau să fiu pur și simplu crezut, parțial pentru că știu de ce un anumit grup de oameni refuză să creadă. Când veți citi această carte, veți înțelege ce vreau să spun prin asta. Singurul mijloc de a verifica credibilitatea observatorului este logica. Din cauza izolării sale cosmice, omenirea este ignorantă în anumite domenii, iar cineva care a comunicat cu adevărat cu o supercivilizație care a evoluat dincolo de starea materială (cerința minimă pentru călătoria interstelară) și a înțeles-o trebuie să aibă acces la informații care sunt noi, logice și pot fi verificate pentru a fi convingătoare. Așa cum am spus, eu nu caut credință, le cer cititorilor mei să fie critici, dar să aibă în vedere că subiectul este atât de complex încât ar fi nerezonabil să se aștepte ca povestea mea să fie fără greșeală. Conținutul acestei cărți este împărțit în două părți; prima este o descriere a planetei Iarga și a locuitorilor săi și, ca atare, îndeplinește cerința unei proceduri de identificare care reprezintă o introducere obligatorie pentru toate schimburile dintre rasele inteligente. Identitatea unei rase este determinată de planeta sa și de istoria sa, iar acestea trebuiesc explicate.

Scopul primei părți este, așadar, pur și simplu identificarea acestei rase extraterestre și nu reprezintă o încercare de a crea un fel de imagine a idealurilor pământești, ceva ce ar trebui să încercăm să imităm.

Iarga este diferită în fiecare privință. Planeta și locuitorii ei au o mentalitate diferită și caracter, și, prin urmare, un ciclu diferit de evoluție. O diferență este că Iarga este aproape complet acoperită cu apă. Suprafața de teren disponibilă este răspândit pe numeroase insule, cu o suprafață totală nu mult mai mare decât Australia, și conform standardelor noastre, este mult prea mică pentru a hrăni și a găzdui miliardele de ființe necesare pentru atingerea scopului creării lor. Eficiența extremă a planificării lor și metode de producție alimentară ar fi inutil pe Pământ, și densitatea populației lor îi forțează la un fel de comunitate supra-socializată. Numai ființele care posedă abilitatea să-și îmbunătățească continuu mentalitatea lor și să elimine toată agresivitatea, au șansa de a atinge perfecțiunea pe astfel de planete. Noi nu avem această abilitate, selecția reîncarnării pe Iarga nu există pe Pământ. Aici, buruienile cresc cu porumbul până la seceriș.

În ciuda marilor diferențe, se poate observa o asemănare remarcabilă în anumite privințe; atât de mult încât aceste ființe pot fi considerate oameni care s-au adaptat fizic la viața pe o lume extraterestră. Capacitățile lor intelectuale, emoționale și creative sunt aceleași ca ale noastre și dacă am fi fost puși în aceeași situație, noi am fi devenit aproximativ la fel. Când a doua parte a acestei cărți va fi citită, aceasta nu va mai cauza nicio surpriză; va deveni clar că aceste ființe nu sunt doar frații și surorile noastre cosmice, dar că există și contrapartida

ego-ului nostru, cu care într-o zi ne vom uni. Cu introducerea completă, adevărata muncă poate începe. Motivul vizitei lor este atât de ciudat încât este necesară o explicație preliminară. Rasa umană trăiește în izolare completă față de celelalte rase inteligente atâta timp cât durează așa-numita „fază de transformare. Planul creației cere ca noi, la fel ca toți ceilalți, să finalizăm faza de transformare în ignorarea originii și a scopului nostru. Prin aceasta, noi ne creăm identitatea noastră individuală și, în același timp, avem oportunitatea de a ne dezvolta talentele noastre divine prin exploatarea puterilor noastre creative și definirea lor, câștigându-ne astfel nemurirea.
Numărul fracțiunilor de talent nu este infinit, așa că trebuie să vină timpul în care numărul oamenilor va fi împlinit. Când se întâmplă asta, faza de transformare va fi încheiată prin anumite intervenții externe care vor subjuga voința și suveranitatea rasei umane. Planul creației interzice interferența în dezvoltarea unei rase ignorante, de aceea este necesară plantarea cunoașterii aici, pe Pământ. Aceste cunoștințe par a fi cuprinzătoare. Pentru început, povestea completă și verificabilă științific a creației, de la crearea timpului, materiei și energiei din nimic, până la scopul creației universului: integrarea cosmică a tuturor raselor inteligente într-o conștiință atotcuprinzătoare care este dincolo de înțelegerea noastră. În aceasta ni se oferă o licărire a viitorului minunat care ne așteaptă. Pe lângă aceasta, sunt date o mulțime de informații despre noi înșine, originea noastră, evoluția noastră, procesul actual de transformare, dezvoltarea noastră spirituală după moarte, mandatul nostru de creație și viitorul nostru.
Primul punct este cel mai important, numai atunci când noi înțelegem procesul creației, și, în special, procesul de dezvoltare al omului, putem înțelege și accepta motivul intervenției externe care va avea loc în viitorul apropiat. Fără această cunoaștere, interferența ar fi inutilă și, prin urmare, nedorită. În cele din urmă, informațiile lor includ o descriere generală a altor rase inteligente și diferitele lor cicluri de evoluție, ceea ce ne va permite să ne apropiem de determinarea poziției noastre unice în mijlocul unui număr incredibil de rase inteligente. Motivul fundamental al acestei cărți este abolirea izolării Pământului și anunțarea împlinirii numărului oamenilor. Primul nostru mandat a fost efectuat în ignoranță, al doilea va fi efectuat în deplină conștiință. Singura întrebare care rămâne, este în ce măsură această carte își atinge scopul de a elimina izolarea cosmică a Pământului. Întrebarea este cu atât mai convingătoare, când se spune că a trebuit să-mi dau cuvântul să nu încerc niciodată să dovedesc existența lui Iarga, deoarece aceasta ar deteriora libertatea individuală a omenirii. Am luptat cu această problemă timp de mulți ani, până când în cele din urmă problema s-a rezolvat de la sine. Chiar dacă voi continua să evit să dau un răspuns direct la întrebarea veridicității acestei povești, imensitatea cunoștințelor extraterestre despre Pământ conținute în această carte, va servi pentru a dovedi dincolo de o îndoială, că planeta Iarga nu este ficțiune, ci fact.

contactperson Stefan Danaerde (!.9m tall) left and author W.C.Stevens.

Stefan Denaerde și W. Stevens:

PARTEA 1: Identificare

Această parte include contactul inițial cu vizitatorii extratereștri și cele aproape 8 ore de evenimente și discuții care au avut loc la bordul navei spațiale extraterestre, în timp ce martorul a văzut și a trăit scene și condiții din viața iarganilor, atât pe planeta lor natală, cât și în nava lor spațială.

CAPITOLUL 1

Confruntare

Iarga; pot vorbi despre ea acum, fascinanta planetă verzuie-închis cu cerul ei roz sumbru nu este un vis, ci-doar o clipă. Eu trebuie mai întâi să ordonez masa de informații adunate în timpul experiențelor mele uluitoare și să le relatez logic și coerent.

Trebuie să fac asta de asemenea și pentru mine. Orice explicație a amintirilor mele haotice poate mă ajută pentru a-mi recăpăta din nou vechiul meu sine. Este dificil pentru mine pentru a-mi aminti omul care obișnuiam să fiu. Cum mă simțeam în acea frumoasă seară de vară la bordul iahtului meu care plutea ca o lebădă albă uriașă pe apele fără vânt ale Oosterscheldei (O parte a mării în sud-vestul deltei Țărilor de Jos. *Olandei*)

„Hei, tată, știi că busola e stricată?”

Nu am băgat de seamă; a fost probabil doar una dintre glumele copilărești ale fiului meu. Am stat întins într-un scaun pe punte, sorbind satisfăcut cafeaua mea și sondând coasta îndepărtată a Schouwen-Duiveland (o insulă din deltă), unde intenționam să ajungem înainte de lăsarea întunericului.

Pe fâșia îngustă de pământ deasupra orizontului, puteam vedea lumina care marca intrarea în portul Burgsluis. „Sincer, tată, e stricat. Vino și uită-te”, a insistat fiul meu. Încă neîncrezător, m-am forțat să mă ridic și să merg până unde era soția mea, unde stăteau fiul și fiicele mici uitându-se la busolă ca și cum n-ar fi văzut-o niciodată înainte în viața lor. Ceva a fost definitiv greșit. Harta atârna într-un unghi nebunesc, dar mai rău încă, indicatorul de nord a fost îndreptat în direcția podului Zealand, spre est! M-am uitat acuzator la cel care a descoperit necazul. Nu era exclus ca fiul meu cel mic să-i fi făcut un joc ca glumă tatălui său cu un magnet. Am fost dezamăgit să aflu că aceasta nu a fost cazul și așa am început o investigare serioasă. Între timp, Miriam a spălat vasele și i-a pus pe copii în pat. Până când am decis să mă întorc la Burgsluis pe motor, se întuneca destul de tare, iar faptul că eram inapt pentru a găsi cauza problemei mă irita imens. Miriam avea dreptate spunând că nu ar trebui să las o busolă să-mi strice o zi atât de frumoasă, dar nu mă puteam odihni până nu știam ce a fost greșit. Ei bine, aș putea face asta în port.

Am împins yachtul (o navă cu pânze, cu fund plat, de modă veche) la putere maximă prin întunericul din *Oosterschelde*. Acolo era baliza luminoasă. Am citit automat numărul și am întors brusc spre port. În depărtare se afla următoarea baliză, marcând canalul spre

Burgsluis. Cam șase mile și noi am fi acasă. Dar lucrurile nu au mers chiar în modul cum am plănuit. Ceva de necrezut s-a întâmplat.

Deodată, din întuneric, un reflector puternic, albăstrui, mi-a luminat ochii dintr-un punct aflat chiar în fața prorei, și în același timp am auzit un sunet ascuțit, șuierător, deasupra zgomotului motorului meu. Inima îmi bătea cu putere. A venit atât de neașteptat, încât trebuie să fi trecut câteva secunde înainte să acționez. Marșarier, putere maximă! La naiba, era prea târziu! Cu un zgomot înfricoșător, yachtul s-a oprit brusc, lovindu-se de ceva solid, dar ce? Cine pe pământ ar fi în mijlocul canalului fără lumini? Cu mâinile tremurânde am oprit motorul și în liniștea bruscă am văzut fața uimită a lui Miriam apărând în ușa cabinei.

„Este cineva acolo?" Am strigat peste apă.

Ca răspuns, lumina s-a stins, dar niciun răspuns. Miriam a ieșit pe punte, iar în spatele ei stăteau copiii, cu ochii mari de frică. „Uite… acolo... acel lucru plat în apă." Arăta ca o carenă de navă răsturnată sau un ponton, dar noi eram la cel puțin 30 de metri distanță și nu ar fi posibil să-l fi lovit, orice ar fi fost.

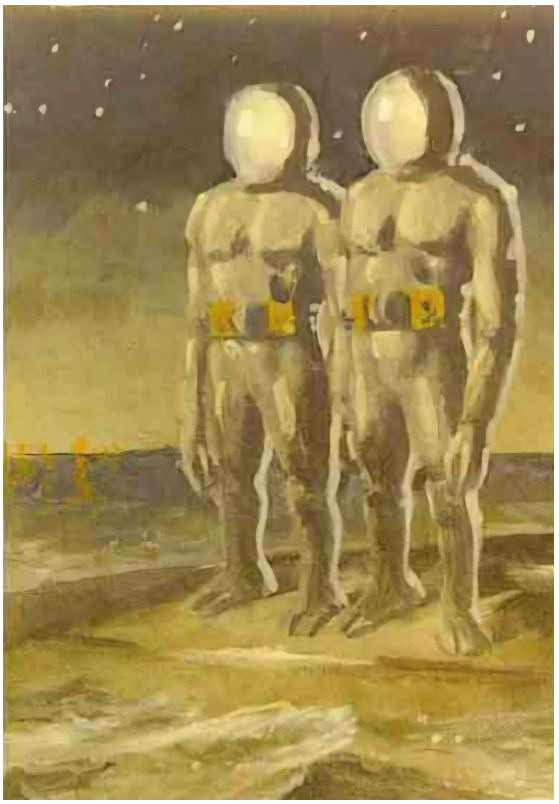
„Este cineva acolo?" Am strigat a doua oară. Lumina reflectorului a pâlpâit din nou; raza ciudată, mică de lumină a trecut peste apă și a aruncat o strălucire rece către lateralul yachtului. Mi-am ținut respirația. Plutind pe valul care venea, era un corp cu fața în jos, aparent mort. Acțiunile care au urmat au fost efectuate la o viteză care încordează nervii. Acolo era doar un singur gând în mintea mea: să fac ceva repede, înainte ca trupul să se îndepărteze plutind în întuneric.

Instinctiv, am executat mișcările pe care le repetasem atât de des în mintea mea, în cazul în care unul dintre copii ar fi căzut peste bord. Câteva secunde mai târziu, am sărit peste bord cu frânghia de la barca de salvare în mâna mea.

Dar acum ce? Stăteam în mai puțin de un metru de apă, și genunchii și gleznele mele mă dureau de la aterizarea pe ceva atât de tare ca oțelul. În confuzia mea, am văzut frânghia de la barcă plutind în departe. M-am ridicat și m-am scufundat pentru a prinde frânghia și înotând cu barca mică în spatele meu, am

reușit să prind trupul. Nu se mișca.

Cum aș putea pune o asemenea greutate în barcă? Mai întâi, aș lega frânghia în jurul lui, aș urcat eu în barcă și să-i scot capul deasupra apei; da, asta era. Chiar atunci un semnal de alarmă a început să sune undeva în adâncul minții mele. Ce fel de bărbat era acesta? Purta un fel de costum metalic și în jurul capului său era o minge de cauciuc care reflecta lumina albastră atât de puternic încât am fost incapabil să-i văd fața. Am început să mă gândesc despre astronauți, dar cum oare a ajuns pe pământ pentru a fi în Oosterschelde? Am pornit motorul de bord și am început să mă întorc încet spre yacht, dar acum ce? Ce ar trebuii să fac cu această ciudată povară lângă mine? De ce am intrat la toate aceste necazuri? Nehotărârea mea creștea cu fiecare minut.

Lumina albastră mi-a făcut clar că trebuie să continui. A fost ținută în direcția mea de către cineva care a urmărit îndeaproape operațiunea de salvare de la început până la sfârșit, dar ce voiau aceștia? Într-o confuzie teribilă, am ajuns în sfârșit, alături de yacht, am legat barca și am oprit motorul. În liniște, am auzit vocile lui Miriam și fiicei mele mai mari. Mulțumesc Domnului că totul a fost în regula acolo. Apoi liniștea minții mele și-a primit lovitura sa mortală. A fost dintr-o dată o mare de lumină, o grozavă lumină difuză *sub suprafața apei.* Un sunet m-a făcut să mă întorc spre straniul obiect în apă și am văzut o formă întunecată bălăcindu-se rapid drept spre mine. Era o copie perfectă a ființei pe care am pescuit-o afară din apă, cu același costum metalic strălucitor și o minge transparentă în jurul capului său. Pas cu pas, s-a apropiat, și eu instinctiv am apucat cârligul bărcii pentru a mă apăra. A întins un braț într-un gest prietenos și și-a întors fața spre mine. Am sărit înapoi ca și cum aș fi fost mușcat de un șarpe; o frică sălbatică mi-a tăiat răsuflarea. A fost un coșmar. Un teribil, sentiment indescriptibil m-a cuprins. Ființa din fața mea nu era umană! O față asemănătoare unui animal, cu pupile mari pătrate în ochii, ochi care erau ambele: hipnotici și siguri pe sine. M-a lovit ca un trăsnet de fulger. Aici stăteam, confruntându-mă cu o *ființă extraterestră dintr-o rasă mai inteligentă decât a mea!* Dar de ce îmi era încă atât de frică? Nu pot explica. Dacă ar fi fost o gorilă, de exemplu, atunci aș fi sărit rapid la bordul navei mele și aș fi luptat cu cârligul pentru a împiedica animalul să urce la bord. Nu ar fi fost timp pentru frica care provenea din sentimentul de neputință în fața recunoașterii superiorității sale.

Frica a crescut în panică, o panică care mi-a spus să plec de acolo cât mai repede posibil, înainte să fie prea târziu! Am sărit peste bord din nou și am alergat prin apa puțin adâncă spre navă, ca și cum diavolul era pe urmele mele. Gâfâind, m-am urcat la bord și am pornit motorul. Marșarier la putere maximă. Voiam să plec de acolo cât mai repede posibil.

Nava nu nu s-a mișcat niciun centimetru. Deasupra arcului, am văzut ființa trăgând barca pe platforma întunecată, ridicând trupul în brațele sale și îndepărtându-se cu pași robotici. Deodată s-a întunecat și ei au dispărut. Cu un sentiment de aprehensiune, am oprit motorul. Situația la bord a fost surprinzător de pașnică, pentru că nu aveau nicio idee de adevărata dramă. Era un sentiment de satisfacție față de abilitățile tatălui, ca salvator. Fiica mea cea mare dezvoltase teoria că am lovit un submarin, ce nu era atât de improbabil, considerând că noi eram aproape de o zonă de antrenament naval. Doar Miriam și-a dat seama că ceva era greșit. Ea s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost un străin și neliniștea ei creștea pe minut. Ea nu mă văzuse niciodată așa înainte. Mi-a turnat un whisky și i-a trimis pe copii la culcare cu scuza că noi avem ceva de discutat. Alcoolul mi-a făcut bine, dar acum se părea că am o altă problemă: Miriam nu mă credea! „Această călătorie este prea mult pentru tine, Stef. Nu sunt bărbați de pe Marte în Oosterschelde." Ea continua să vorbească, poate ca să încerce să ne insufle ceva curaj amândurora. Nu puteam sta înăuntru; trebuia să văd ce se întâmplă afară.

Cu o lanternă într-o mână și un cârlig de barcă în cealaltă, stăteam pe punte și lăsam raza de lumină să se joace pe platformă. Zăcea chiar deasupra suprafeței apei, un obiect sinistru, de culoare gri închis. Diametrul său era aproximativ egal cu lungimea navei noastre, cu siguranță aproximativ 15, 24 metri. Stătea pe o margine, care reflecta lumina atât de puternic încât părea sticlă. În mijloc era un stâlp, ușor răsucit, aproximativ șase picioare lățime și opt picioare înălțime. Dimensiunea totală a obiectului m-a surprins. Eu știam ce era sub apă. Puteam să merg cel puțin pe lungimea unei piscine fără să cad de pe margine. Ar putea fi aceasta una dintre mult discutatele farfurii zburătoare? Chiar erau ele atât de uriașe și puteau ele acționa și sub apă? Am stins lanterna și am început să sondez sistematic nava cu cârligul de barcă. În față, spre prova, aproximativ 0,6 metri, iar la pupa, aproximativ 1,2 metri. Era ciudat că de fiecare dată trebuia să folosesc forța pentru a scoate cârligul de pe fund, ca și cum cineva ar ținea-o.

Deodată mi-am amintit ciudata problemă cu magnetismul busolei! Noi ne-am ciocnit cu un imens, monstru magnetic! Noi eram încarcerați, lipiți de un magnet uriaș. În strânsoarea ciudatelor, ființe nepământene. Singura posibilitate de evadare era barca de plastic. În caz de urgență era loc pentru noi toți. Bărcuța încă zăcea în același loc pe platformă, iar în liniștea pașnică a acestei complete izolări, s-a născut în mine un plan îndrăzneț. La urma urmei, barca era doar la aproximativ 9,14 de metri distanță de mine. Pentru a treia oară în acea seară am sărit în apă, bălăcind cât de repede am putut spre barcă și a tras-o liber. În mai puțin de jumătate de minut am fost din nou la bord, cu bărcuța alături.

Deci, asta a fost tot! Eu am început să-mi recâștig o parte din încrederea în mine. Dar incertitudinea mea s-a întors în timp ce am auzit un sunet șuierător și scârțâitor. Am apucat lanternă și am îndreptat fasciculul de lumină spre platformă. Pe margine, un fel de capac cu balamale s-a deschis încet și constant. Din gaură au ieșit târându-se două siluete, îmbrăcat în ceea ce acum era familiar, costume spațiale, care au scos după ei niște obiecte care erau legate între ele prin cabluri sau fire. Mișcările lor mi-au amintit de filmele mute de altădată, rapide și sacadate. Ce făceau ei acum?

Ei stăteau pe platformă și, cu o mână pe căștile lor în formă de minge, la aproximativ înălțimea frunții, făceau mișcări lente și respectuoase de plecăciune în direcția mea. Am înțeles. Ce ușurare. A fost un salut, un salut prietenos și respectuos. Cu rapiditate, cu pași

mici au mers până la marginea platformei, unde se înclinația a fost repetată și subliniată, și apoi ei au stat nemișcați ca niște statui în lumina lanternei mele. O scenă ciudată și dramatică; pe Oosterschelde, un bărbat se confruntă cu o inteligență extraterestră. Dar bărbatul era prost pregătit pentru întâlnire; el nu era nimic mai mult decât un marinar în dificultate, care simțea cum îi tremură picioarele în hainele lui ude. Cele două figuri din fața mea aveau cam un metru și jumătate înălțime și, de la distanță, păreau în mod înșelător umane, brațe, cap și picioare, toate la locul lor, dar picioarele lor erau mai scurte decât ale noastre, astfel încât brațele le ajungeau până la genunchi. Costumele lor metalice erau netede și fără cusături. Doar pe lângă umeri și coate se vedeau pliuri. Scurtele, picioare grele se terminau în picioare late, care ieșeau în afară în spate, și partea din față a încălțămintei lor era despicată la mijloc. Mâinile erau acoperite de mănuși suple, striate; acestea erau, de asemenea, diferite de ale noastre prin faptul că nu numai degetul mare, ci și al doilea deget era anexat. Ei aveau mâini grele, ca niște clești.

O centură largă, de culoare aurie, în jurul taliei fiecăruia dintre ei, brodată cu motive și unelte, era deosebit de vizibilă, din care o bucată era de fapt un ciocan cu o margine ascuțită. Și în partea dreaptă a lor se afla ceva care semăna vag cu un pistol. Un fel de tambur, înfășurat cu un fir subțire și strălucitor, se afla în mijlocul stomacului lor. Restul echipamentului lor îmi era necunoscut. Am avut impresia că au o forță fizică imensă, nu numai datorită brațelor lor lungi, arme grele puternice și umerilor enormi, dar de asemenea și datorită mișcărilor lor rapide. Ornamentele rotunde din jurul capetelor lor erau mai puțin transparente decât crezusem inițial. Când lumina lanternei mele a căzut asupra lor, s-au transformat în globuri strălucitoare de brad de Crăciun, și numai cu o lumină mai indirectă era posibil să se distingă vag capetele lor.

Confruntarea tăcută a fost brusc întreruptă de o voce timidă. „Înțelegi engleza?” Aproape că am sărit în sus de spaimă. Din cauza surprinderii mele că puteau vorbi engleza, nu mi-am dat seama că îmi pusese o întrebare. Vocea era complet lipsită de orice ton interogativ. Suna mai degrabă ca o afirmație.

„Înțelegeți engleza?” Aceeași afirmație plutea deasupra apei.

„Da, desigur.” „Vrem să vă mulțumim pentru salvarea membrului echipajului nostru.”

..... desigur. Cine sunteți?"

"Noi venim dintr-un alt sistem solar."

"„Dumnezeule”, am strigat eu înapoi. Situația era atât de ciudată încât în acel moment nu mi-a venit nimic altceva în minte să spun. Aici a urmat o scurtă tăcere și m-am mirat despre acel accent ciudat care, de fapt, nu era deloc englezesc.

În urechile mele suna mai mult a olandeză, limba mea natală. Am înțeles perfect, dar nu am putut repeta niciun cuvânt din ceea ce au spus ei. Vocea se auzi din nou, iar deasupra apei încă întunecate începuse o conversație incredibilă. „Este nava dumneavoastră avariată?”

„Nu, nu cred.” „Vreți să stingeți lumina?”

„În regulă.”

„Mulțumesc. Nava vă aparține?”

„Aveți un emițător radio la bord?"

„Noi dorim să ne exprimăm aprecierea pentru salvarea membrului echipajului nostru.”

„Puteți face asta explicându-mi pur și simplu câteva lucruri.” Era prea mult.

“De cât timp sunteți aici?”

„Suntem aproape de Pământ de ceva vreme.”

„De ce vă ascundeți? De ce nu ați încercat să faceți contact cu noi?"

„Motivul nostru este că voi nu cunoașteți legile unei civilizaţii superioare."

„Nu înțeleg.”

„Aici există încă multe lucruri pe care oamenii de pe această planetă nu le înțeleg.”

Am ezitat. Cât de multe știau ei despre noi? „Ne cunoașteți bine, atunci?”

„Noi vă studiem de ceva vreme.”

„Voi nu aveți o părere foarte bună despre noi, din câte înțeleg."

„Remarca dumneavoastră arată o oarecare perspicacitate.”

„Sunt oamenii voștri mai inteligenți decât ai noștrii?”

„Nu, doar mai dezvoltați.”

„Dacă este așa, atunci nu înțeleg de ce nu ne-ați contactat. Ne-ați putea ajuta.”

„Asta ar constitui o încălcare a legilor naturii.”

Am ridicat din umeri. În ciuda situației ciudate, am început să mă simt mai liniștit. Aceasta a fost o întâlnire importantă de neimaginat, și am început să mă întreb cum aș putea să scot niște informații de la aceste ființe. Aș putea învăța lucruri pe care omul, timp de secole, a putut doar să le ghicească, și aș putea afla despre navele lor spațiale!

„Dorim să vă oferim ceva în semn de mulțumire. Dacă vă oferim un obiect cu care puteți dovedi existența noastră, acesta cu siguranță va valora și o sumă mare de bani. Sperăm că îl veți accepta. Este sterilizat."

„Ce este acesta?”

„Este un bloc de metal inert care este de multe ori mai rezistent decât cel mai bun oțel și doar jumătate din greutatea acestuia. Are o structură supraconductoare atât de dreaptă încât curentul poate curge prin ea doar când un pol pozitiv este plasat direct opus unui pol negativ, în linie cu structura metalului. Dacă unul dintre electrozi este deplasat cu doar o miime de inch, curentul încetează să mai circule. Cu această structură este posibil, cu electrozi plasați corect, să se formeze un model spiral de curent, rezultatul fiind că atunci când un curent continuu este conectat la două fire de alimentare, se creează un super magnet cu o consumație neglijabilă de curent. De asemenea, metalul are un punct de topire mult mai ridicat decât orice se cunoaște pe Pământ. Folosim acest metal pentru învelișul exterior al navelor noastre spațiale. Acesta este darul. Sperăm că îl veți accepta.”

Am fost foarte impresionat. „Asta este incredibil. Sunt recunoscător. Nu mă așteptam la cadouri pentru că v-am salvat membrul echipajului, dar îmi imaginez că intenția voastră este să ne ajutați și accept aceasta cu mulțumiri din inimă.”

„Noi admirăm dezinteresul dumneavoastră, dar trebuie să subliniem că blocul de metal reprezintă o tehnică mult prea avansată pentru a fi de folos în cercetările voastre. Tehnic vorbind, este inutil, dar aveți dreptate, crezând că altceva este în spatele ei. Dorim să vă oferim dovada că sunteți observați de rase extraterestre inteligente, care vă cunosc atât de bine încât sunt capabili să comunice cu voi, dar se abțin să o facă. Noi trăim cu speranța, poate disperată, că există oameni, care, cu aceste informații, vor putea înțelege motivul reticenței noastre."

„Și care este motivul?"

„Nu aveți valorile și etica unei civilizații dezvoltate, Din această cauză, rasa umană nu are, până în prezent, nicio șansă de supraviețuire eternă. Blochează calea către integrarea cosmică."

Am ridicat din umeri. Nu auzisem niciodată de „integrarea cosmică". Ei au început de asemenea să mă irite. Mi se păreau puțin prea aroganți.

„Ne considerați ca și copii, atunci?"

„Nu. Un adult nu învinovățește un copil pentru faptul că nu este încă matur."

„Dar ne învinovățiți pentru ceva? Și pentru ce anume?"

„Orice negru, chinez sau indian american vorbitor de limba engleză vă poate da răspunsul." Conversația nu decurgea exact în modul cum îmi imaginam. Trebuia să mă gândesc la altceva, și în același timp să fiu atent ca, contactul să nu se întrerupă. Mi-era teamă că se vor urca înapoi în farfuria lor și că nu-i voi mai vedea niciodată.

„Cred că înțeleg ce vreți să spuneți. Pot să mai pun câteva întrebări? Este o experiență unică în viață."

„Asta așa este. Generația actuală nu va mai avea din nou această șansă."

„Răspunsurile la întrebările mele mi se par mult mai importante decât blocul de metal."

„Perspectiva dumneavoastră ne surprinde. Răspunsul la întrebări selectate cu atenție este cu siguranță mult mai important."

Am fost surprins că au acceptat cererea mea atât de repede și de ușor; ei deodată păreau mult mai prietenoși.

„În acest caz, aș dori să știu cum arată nava voastră spațială, și, mai important, cum este alimentată."

„Ne dezamăgiți cu această întrebare despre cunoștințe tehnice. *Cea mai periculoasă lege naturală care guvernează dezvoltarea unui popor inteligent afirmă: o societate cu un nivel tehnologic ridicat elimină orice formă de discriminare sau se autodistruge. A furniza informații tehnice unor oameni ca voi este o infracțiune gravă împotriva legilor cosmice.* Ultimul lucru de care aveți nevoie este informația tehnologică care să mărească decalajul dintre dezvoltarea voastră intelectuală și dezvoltarea voastră socială aproape inexistentă. Continuați să vă jucați cu sondele voastre pe Marte, pentru moment, în timp ce jumătate din populația lumii trăiește în sărăcie și foamete. Singurele informații de care aveți nevoie se află în domeniul standardelor sociale."

Am fost teribil de dezamăgit. S-a dus visul meu de a învăța descoperiri tehnice uluitoare. „Mă tem că foarte puțini oameni ar fi interesați de acest tip de informații.”

„Și noi ne temem de aceasta.”

„Când credeți că că timpul va fi copt să ne dați informații despre călătoriile spațiale?”

„Izolarea cosmică a unei rase inteligente poate fi ridicată numai atunci când s-a atins nivelul minim de cultură; noi îl numim stabilitate socială”.

„Hmm... și această conversație, atunci?”

„Noi ne simțim îndreptățiți, datorită acțiunilor dumneavoastră, prin furnizarea anumitor informații care va determina generația actuală să gândească."

„Ce numiți voi o cultură stabilă socială?”

„Noi vă putem da răspunsul, dar ne îndoim că dumneavoastră ați înțelege asta.”

„Voi lua acea șansă. Pare a fi important.”

„Fiți sigur că știți ce vreți. Acest răspuns cere o explicație în cuvinte și **viziune pentru cel puțin două zile**. În plus, dumneavoastră trebuie să alegeți între darul material - blocul de metal - și darul imaterial în formă de informații. Nu vă putem oferi ambele."

"Eu nu înţeleg ce are una de-a face cu cealaltă."

„Încă sunt multe lucruri pe care nu le înțelegeți, dar după explicația noastră, și această întrebare va primi, de asemenea, un răspuns.”.

„Chiar sunteți pregătit pentru a petrece două zile explicându-mi acestea?” Tonul meu trăda surprinderea mea.

„Noi suntem, pentru cel puțin pentru două zile. O conversație de durată mai scurtă nu ar avea niciun sens; este timpul minim în care noi vă putem da informațiile necesare. Noi avem tot timpul din lume - călătorii spațiali nu se grăbesc niciodată - dar trebuie să vă avertizăm: ne îndoim că informațiile pe care vi le vom da, vă vor face viața mai fericită, așa că fiți sigur că știți ce faceți."

Am ridicat din umeri. Mi-era drag faptul că aceste ființe erau viclene, dar nu aveam intenția să las această șansă unică, într-un milion, să-mi scape printre degete.

„Bine, ce trebuie să fac?”

„Avem o cameră mică de decompresie sterilizată, și numai de acolo veți putea fi capabil să ne auziți și vedea ecranul nostru. Mâncare și băuturi trebuie să le aduceți de pe nava dumneavoastră, care trebuie să rămână aici. Trebuie să vă avertizăm din nou: veți deveni mai înțelept pentru această experiență, dar nu mai fericit."

„Putem pleca cu nava noastră oricând dorim, nu-i așa?”

„Desigur, dar dacă ne părăsiți, o faceți definitiv și cu binecuvântarea noastră. Tot ce vă cerem acum, este un jurământ solemn din partea dumneavoastră și a soției, că atât timp cât suntem aici, nu veți contacta pe nimeni altcineva și veți face tot ce vă stă în putere pentru a păstra prezența noastră secretă.”

„Trebuie să vorbesc cu soția mea despre asta.”

"Firește."

Dar decizia mea era deja luată. Nu vă voi obosi cu argumentele lui Miriam și nici cu ultima parte a conversației mele cu extratereștrii, care a constatat doar dintr-o serie de instrucțiuni referitoare la ancorare, luminat, semnalele prin bătăi și așa mai departe. Vizita în sine urma să înceapă devreme în dimineața următoare, pentru care erau necesare pregătiri.

Cele două statui s-au întors și încărcați cu aparatele lor, au dispărut la fel de repede cum au apărut. Ca și cum aș fi fost somnambul, m-am îndreptat încet spre prova și, conform înțelegerii, am lăsat ancora să cadă pe fundul metalic dur, complet cu o bucată extra de lanț.

Curând după aceea, platforma s-a scufundat cu un zgomot de zumzet sub suprafața apei. A urmat un șoc plictisitor și nava a plutit din nou în elementul său. La scurt timp mai târziu, creierul meu a primit încă o zguduitură. Liniștea mortală a nopții a fost întreruptă de un zgomot teribil, un zumzet de bubuit combinat cu sunetul țipător și uruitor al unui fierăstrău circular. Lanțul ancorei s-a întins brusc, iar suprafața apei a devenit ciudat de agitată. Nava spațială se comporta ca un submarin. Am fost trași înainte peste o pistă o pistă lată de spumă, care era luminată de dedesubt de sub o lumină plictisitoare galben-verzuie. Zgomotul era nepământean și înfricoșător. Stăteam fascinat și începusem să mă mir în ce m-am lăsat băgat.

CAPITOLUL 2

La bordul navei spațiale extraterestre

„Dumnezeule, Dumnezeule!” Exclamația lui Miriam, atât de devreme dimineața, reflecta atât surprinderea, cât și repulsia. Ca răspuns la semnalele mele repetate de bătaie, platforma uriașă, rotundă, se ridicase din nou deasupra suprafeței apei și acum, în plină lumină a zilei, priveliștea era mult mai impresionantă. Platforma ușor bombată se afla, tocmai așa cum se întâmplase ieri seară, cu nivelul său de margine, la nivelul suprafeței apei. Suprafața sa era în cea mai mare parte netedă ca piatra lustruită și de culoare gri închis, cu pete împrăștiate de alb murdar închis, care făceau să pară ca și cum cineva ar fi aruncat în jur saci de făină. Peste această suprafață altfel perfect netedă se întindeau nenumărate șanțuri zimțate, caneluri carbonizate care se terminau într-un mic crater, de parcă ceva ar fi explodat acolo. Aproape toate zgârieturile și șanțurile erau orientate într-o singură direcție și dădeau impresia că nava spațială fusese lovită de focul inamicului sau că cineva lucrase cu un aparat de sudură. Una peste alta, era o priveliște sinistră, iar reacția lui Miriam nu era foarte rațională.

„Stef, te rog, nu pleca. Ceva atât de străin ca asta poate doar să însemne necazuri pentru noi toți.”

Ea avea dreptate, desigur. Era ceva greșit despre intrarea în lucrul acesta, dar nici chiar teama mocnită de aseară și senzația de greutate din stomac, stârnită de vederea acestei platforme înfricoșătoare, nu au fost suficiente ca să mă oprească. Câteva momente mai târziu stăteam pe marginea platformei, uscându-mi picioarele după ce trecusem prin apă. Mi-am pus pantofii și șosetele și, înarmat cu sandvișurile, termosul și hârtie de notițe, am început să caut deschiderea pe care ei o descriseseră. Abia făcusem câțiva pași când o ușă rotundă, asemănătoare cu cea a unui seif, a început să se deschidă încet lângă margine și o cantitate mică de nisip și apă, care se adunaseră în îmbinare, au fost spulberate de un jet de aer comprimat. M-am dus mai aproape și am privit în jos printr-o gaură rotundă, de aproximativ un metru în diametru, într-un spațiu cubic de circa doi metri și jumătate lățime.

Încă o dată, am auzit vocea. „Bine ați venit la bord. Aveți grijă când coborâți. Scara este periculoasă pentru dumneavoastră."

Într-adevăr, „scara” nu era mai mult decât un stâlp cu trepte în zigzag de ambele părți, format pentru a-mi pune picioarele. M-am oprit în coborâre și i-am făcut cu mâna lui Miriam, spunând: "Nu-ți fă griji. Mă voi întoarce în jurul orei cinci.” Recepția a fost foarte prietenoasă, și este chiar foarte confortabil aici.

Odată ajuns jos, mi-am aruncat privirea prin jurul camerei. Echipamente inimaginabile de complicate acopereau pereții și tavanul. Singurele lucruri care îmi erau vag familiare erau bobinele și tamburii uriași, înfășurați cu cabluri și țevi de toate dimensiunile posibile.

În podea era o ușă metalică care arăta remarcabil de pământească, cu un buton rotund în mijloc peste care aproape că m-am împiedicat. Într-un colț se afla un fel de birou cu rânduri de butoane, iar deasupra, un ecran panoramic, lung de aproximativ un metru și jumătate și înalt de aproape un metru, care strălucea cu o lumină verde fluorescentă delicată. În spatele biroului se afla un scaun cu un aspect ciudat de normal, cu cadru metalic și tapițerie din piele. Vocea m-a invitat să iau loc și a explicat că scaunul avea posibilități nelimitate de reglare, dar că ar fi necesare anumite instrucțiuni din partea vocii înainte ca eu să pot sta comod.

„Da, mulțumesc. Ce se întâmplă acum?"

„Prezentările ar părea a fi cea mai bună cale de a începe. Ați vrea să răspundeți la câteva întrebări?"

„Da, desigur."

„Cum ar trebui să ne adresăm către dumneavoastră?"

„Spuneți-mi Stef."

„Bine, Stef. Limba pe care noi o vorbim nu este propria voastră limbă, deși pare a fi. Este limba tuturor speciilor vii în acest univers. Chiar și o plantă sau un animal o vor înțelege. Această limbă era vorbită pe Pământ înainte de confuzia limbilor Babiloniene. Nu auzi cuvinte, ci sunete care sunt reflectate direct de structura ta emoțională, câmpul vieții. Prin urmare, nu încerca să înțelegi cuvintele, ci ascultă la reflecțiile sufletului tău."

„Este acesta un fel de transfer de gânduri?"

„Nu exact, dar o poți compara cu asta."

„Am înțeles."

„Câți ani ai?"

„Am patruzeci și trei de ani."

„Ai o sănătate bună?"

„Da, perfect."

„Ai o funcție socială înaltă?"

„Înaltă? Ce vrei să spui la înalt? Eu sunt directorul unei companii cu câteva sute de angajați."

„Deci ești un reprezentant al clasei conducătoare din Blocul de Vest?"

(Țineți minte că întâlnirea a avut loc în anii '60!)

„Nu înțeleg prea bine întrebarea. Ce vrei să spui prin Blocul de Vest?"

„Lasă-ne să întrebăm atunci: ești un susținător al economiei libere?"

„Da, fără îndoială."

„Acum este rândul tău. Ți-ar plăcea, poate, să ne vezi de aproape?"

M-am încordat involuntar și inima a început să-mi bată mai repede.

„Îmi este teamă că o să primesc un șoc dacă vă văd."

„Asta este adevărat. Nimic nu este mai intens decât o confruntare vizuală cu alte rase inteligente. Te simți suficient de puternic să nu te panichezi?"

„Acum că știu că nu am de ce să mă tem de tine, nu mă voi panica."

„Tu cu siguranță nu ai nimic de ce să te temi de noi; dimpotrivă, noi suntem datori față de tine. Uită-te prin fereastră la dreapta ecranului. Când noi pornim lumina, vei fi capabil să privești în camera noastră de navigație. Gata? Bine, atunci, începem.” M-am uitat într-o imensă, cameră rotundă, aproximativ paisprezece metri și jumătate lățime și aproape trei metri înălțime. Din camera de decompresie puteam vedea peste cea mai mare parte a zonei de navigație, cu vastul său conținut de instrumente și panouri de control. Ciudat, toate instrumentele și panourile erau montate pe podea cu pasarele de-a lungul și separate de grilaje metalice verticale care ajungeau până la acoperiș. Totul a fost în culori albastru închis, aproape negru, provocând un efect de iluminare foarte ciudat. Suprafețele dominante albastre-negre acționau ca un fundal aproape invizibil împotriva care tot albul sau butoane metalice lustruite, mânerele și instrumentele ieșeau în evidență, ca și cum ar fi fost luminoase. Peretele vertical care înconjura cupola arăta ca și cum ar fi fost făcut din sticlă; materialul foarte lustruit reflecta puternic și crea un efect de lumină foarte ciudat din cauza reflexiilor. Pe multe dintre panouri ardeau lumini de diferite culori, intercalate cu benzi transparente întunecate pe care se puteau vedea sclipiri de flashuri sau linii săgețioase. O impunătoare piesă tehnologică. Deodată mi-am dat seama că acolo nu erau semne de viață, absolut deloc.

„Ei bine, unde ești atunci?”

„Pregătește-te. Acum ne poți vedea.”

O lumină s-a aprins, luminând o zonă chiar în fața ferestrei. Am sărit înapoi! În ciuda pregătirii mele mentale, frica paralizantă s-a întors pe neașteptate și fiori reci mi-au trecut peste scalp, prin ceafă și peste umeri. De cealaltă parte a ferestrei, așezați în semicerc, ca și cum s-ar fi aflat la o masă de conferință, stăteau opt ființe umanoide ciudate. Chipurile și formele lor emanau atât o putere animalică primitivă, cât și o aroganță a inteligenței superioare. Am simțit din nou nesiguranța de ieri, o reacție la evidenta superioritate și încredere în sine. Sunt convins că orice om inteligent ar fi simțit la fel și că această reacție face parte din natura noastră. Același sentiment că nu aparțineam aici, că nici măcar acești pereți de oțel nu mă pot proteja de impactul mental exercitat de acest „grup de presiune” inteligent, provenit dintr-un nivel mult mai avansat de civilizație și dezvoltare, cu cunoștințele lor fantastice, aparținând unei lumi ciudate, îndepărtate. Fețele lor nepământene, oarecum animalice, cu o abilitate expresivă dinamică, a subliniat diferența în locurile noastre de origine într-o asemenea măsură, încât sunt convins că atinge zone care pentru noi sunt încă tabu și care au fost de la începutul timpurilor. Când nu ești în stare de a desena, cum la naiba te poți aștepta ca altcineva să deseneze o față, pe care el nu a visat niciodată că a existat. Cum poți crea un portret cu cuvinte? Prietenul meu, Rudolf Das, care a acceptat sarcina de a desena imaginile acestei cărți, a fost dus aproape la distragerea atenției prin încercările mele dubioase a produce o asemănare bună, una care ar demonstra superioritatea lor. În cele din urmă el m-a convins că nici măcar o fotografie nu ar putea transmite eficient ceea ce aveam în minte. Expresiile faciale trebuie lăsat, din nefericire, imaginației cititorului.

A fost efectul hipnotic din ochii lor, cu marile lor, pupile dreptunghiulare, care a făcut cea mai profundă impresie asupra mea. Erau cei mai grijulii, pașnici ochi ai unor filosofi gânditori profunzi, care mă studiau cu o prietenie întrebătoare. Capetele lor erau aproximativ

de aceeași mărime ca ale noastre, doar puțin mai adânc spre spate; iar în mijlocul craniului se afla o creastă osoasă care se schimba într-un șanț adânc în centrul frunții. Dădea impresia unui craniu împărțit în două compartimente separate. În partea din spate a capului, creasta se termina într-o formațiune musculară semicirculară care cobora pe gât și se întindea până la umeri, făcând ca profilul gâtului să pară mult mai greu decât al nostru. Același lucru este valabil și pentru întreaga structură a corpului lor. Ei erau mult mai solid clădiți decât cum suntem noi. Brațele și umerii lor, deşi de proporții cam aceleași ca ale noastre, erau mult mai grele și mai musculoase și, combinate cu mâinile ca niște gheare, dădea o impresie de forță care s-ar fi apropiat foarte mult de o menghină. Toate acestea, combinate cu piepturile lor late și picioarele scurte și robuste, îi făceau să arate ca şi cum nici măcar nu ar fi ieșit din calea evoluției unei gorile!

Țesutul lor muscular părea de asemenea să fie diferit, mai degrabă ca un cauciuc solid, iar pielea lor subțire urma contururile mușchilor lor, mult mai mai îndeaproape decât a noastră. Creștetul capului până la ceafă era acoperită cu păr scurt și neted, care strălucea ca blana unui animal neted și pufos. Culoarea acestui păr era diferită la fiecare dintre ei; ruginiu-maroniu, auriu și gri-argintiu apăreau separat sau amestecate. Pielea lor fără păr avea un palid, luciu sticlos. De-a lungul marginilor feței pielea a arătat puțin gri închis - maro decât în mijloc.

Când ei își întorceau capul, pielea lor părea să reflecte lumina și umbrele din împrejurimile lor. Acest efect de schimbare a culorii a fost ceva care mi-a atras atenția de multe ori. Dinții lor erau două benzi albe continue, deasupra și dedesubt, care s-e închidea ca într-o foarfecă. Atât dinții lor, cât și albul-gălbui al ochilor reflectau lumina ciudată într-un mod care făcea ca fețele lor să pară ușor artificiale. Mișcările lor erau, de asemenea, ciudate.

Ei puteau sta așezați sau în picioare perfect nemișcat nemișcați pentru perioade mult mai lungi și mai des decât am încerca noi vreodată, dar când

acționau, mișcările lor erau fulgerător de rapide și accentuau forța lor uriașă. Ei erau ca niște vulcani. După o perioadă de odihnă, ei ar fi izbucnit într-un val de energie și temperament care ar fi făcut gelos chiar și un spaniol. Ei purtau un fel de uniformă sub formă de salopete mătăsoase albastru închis, cu mâneci trei sferturi și decolteu adânc în V. Sub aceasta era o cămașă albă cu un destul de demodat guler înalt în jurul spatelui gâtului. În jurul taliei lor era o curea lată, de culoarea auriei, decorată cu ceea ce păreau a fi formațiuni atomice, care se întindeau de asemenea și de-a lungul marginii V-ului adânc din gât, încorporând, totuși, și alte motive în designul său. (continuare mai jos)

Următorul este textul pentru imaginea umanoidului din Iarga: *Umanoid de pe planetă Iarga, care este puțin mai mult decât zece ani-lumină departe de Pământ. Deși aceste ființe au aceeași origine și identitate ca omul, și fizicul lor este comparabil în multe feluri, se pare că există multe diferențe mari care rezultă din condițiile planetare diferite. Planeta lor este mai mare, gravitația este aproape 3g, și presiunea atmosferică este mai mult decât 7 bar cu mai mare nitrogen și conținut de amoniac decât aerul nostru. Viteza medie a vântului este mai mică decât a noastră; dar atmosfera mai densă în combinație cu ploi abundente și viteze terminale mai mari, uneori provoacă furtuni care un uman neprotejat nu ar putea supraviețui. Pentru a rezista acestor condiții, ei au o constituție scundă și compactă, cu mușchi bine dezvoltați, în special picioarele; cranii blindate și ochi plasați adânciți. Mișcările lor săgetătoare sunt interpuse cu perioade de odihnă, timp în care ei își mișcă doar capul. Ei merg rigid, cu pași mici, ca și cum ar merge pe gheață.*

Ei erau inițial amfibieni și într-adevăr, aparțin apei. Corpurile lor sunt la fel de hidrodinamice ca ale unei foci și sunt acoperite cu un păr scurt și neted, asemenea unei vidre. Mâinile și picioarele lor sunt mari și late și ei au membrane între degetele lor și degetele de la picioare. Noi nu am putea concura cu ei într-o cursă de înot. Ei sunt capabili să ucidă o mică specie de balenă, izbindu-l ca pe o torpilă, un grup va duce apoi captura înapoi la țărm. (înotând).

Libidoul lor este diferit de al nostru, iar ei consideră sexul mai puțin important; parțial pentru că obțin mai puțină plăcere din el decât noi. Creșterea populației este lentă, iar lor le lipsesc semnele sexuale specifice oamenilor, cum ar fi buzele pline, lobii urechilor, nasul ascuțit, sânii proeminenți ai femeilor și organul sexual extern masculin. De aceea, pentru ei nu este necesar să își acopere trupurile așa cum facem noi; impulsul lor de reproducere se naște din iubire, nu din poftă trupească. Noi părem a fi cei anormali din acest punct de vedere. Noi, pare că suntem anormali în acest sens. Punctul lor slab este dezvoltarea individualității lor. Ei fac aproape totul în grupuri (triburi), ei gândesc colectiv și ei respectă întocmai legile societății lor, la literă. Ei trăiesc pentru și prin prietenie și dragoste în cadrul grupului.

Continuare. de sus: .....M-am decis să termin confruntarea tăcută.

„Îmi pare rău că a durat atât de mult să mă obișnuiesc cu vederea ta."

„Avem doar complimente pentru tine. Ai un remarcabil control de sine. Tu ai demonstrat aceeași calitate prin salvarea membrului echipajului nostru, pentru care am dori să îți oferim încă o dată mulțumirile noastre."

„Oh, asta nu a fost nimic. Când văd toate capacitățile tehnice la dispoziția voastră, mă întreb dacă ajutorul meu a fost cu adevărat necesar?"

„Valoarea unei fapte altruiste nu poate în niciun fel fi influențată prin a întreba ulterior dacă nu s-ar fi putut face într-un alt fel. Ca o chestiune de fapt, ajutorul dumneavoastră a venit atât de repede și de eficient încât ne-ar fi fost imposibil să rezolvăm problema într-un timp

mai scurt. A fost tocmai această viteză și eficiență care ne-a dat ideea că ați putea fi un om cu care am putea comunica, prima comunicare cu un reprezentant al acestei lumi. Asigură-te că realizezi ce va cere această conversație de la tine. Vei vorbi cu o rasă care este mult înainte în evoluție, față de cum este a voastră. Aceasta înseamnă nu numai o conducere tehnică enormă, ci, de asemenea, aceeași conducere în dezvoltarea mentală și cultura interioară. Aceasta din urmă este cel mai greu de explicat și totuși noi trebuie să o facem clară, dacă vreți să înțelegi ce reprezintă stabilitatea socială.

Te vom călăuzi așadar, pas cu pas, prin secretele unei culturi înalt dezvoltate, și vom face asta prin intermediul unui film holografic, care te va duce pe planeta noastră Iarga. Te vom lăsa să vezi, ce înseamnă cu adevărat „civilizația" lumii. Va fi o experiență interesantă pentru tine, a cărei valoare este imposibil pentru să o judeci în acest moment.

Dar ceea ce, de asemenea nu poți judeca, este pericolul personal implicat. Noi cunoaștem pericolele și te vom proteja împotriva lor. Cel mai important lucru pentru noi este să ne asigurăm că libertatea ta de gândire nu este deteriorată. Libertatea de gândire este esența umanității și dacă am deteriora asta, am face, în acordul eticii noastre, o comitere de crimă. Prin urmare, noi îți vom transmite numai cunoștințe, și nu convingeri.

Noi nu dorim discuții. Noi vom răspunde doar la întrebări când tu nu înțelegi ceva, și noi vom rămâne tăcuți când tu nu ești de acord cu noi. Te vom ajuta să urci scara cunoașterii, treaptă cu treaptă, mai întâi către stabilitatea socială, apoi către super-cultură, și dacă poți urma aceasta, către spre înălțimile începețoșate ale integrării cosmice.

Noi vă vom da doar cunoaștere. **Trebuie să rămâi liber, pentru a face cu aceste cunoștințe ce vei vrea.** Dacă, ca urmare a acestor cunoștințe, va trebui să ajungi să-ți formezi orice convingeri, fă aceasta cu grijă. Asigură-te că acestea sunt convingeri durabile, născute din gândirea creativă independentă, și nu scurtele convingeri trecătoare pe care tind să le provoace de obicei impactul extenuant al emoțiilor vizuale. Aceste pseudo-convingeri paralizează libertatea individuală și face omul rigid și dogmatic.

Cunoașterea este o parte materială a condiției umane și, ca și cu toate lucrurile materiale, poate fi mecanizat sau automatizat. Noi avem la dispoziția noastră o metodă de predare care utilizează un anumit tip de radiație. Aceasta se întâmplă cu o viteză la care voi nici nu ați visat niciodată. Deasupra capului tău, noi am montat unul dintre aceste reflectoare de radiații. Face ca cuvântul rostit să fie inutil într-o mare măsură. Pe ecranul din fața ta, îți vom arăta explicația noastră sub forma unei povești ilustrate, cuvintele care servesc doar la a-ți îndrepta atenția într-o anumită direcție; noi numim asta fixarea concentrației, dar adevărata sursă de informații este radiația. Tu nu trebuie să îți faci notițe; informația transmisă prin radiații rămâne închisă în memoria ta, pentru totdeauna.

„Experimentează această aventură cu o minte deschisă. Orice altceva îți va perturba concentrarea. Să nu te înfurii dacă spunem ceva ce contrazice principiile tale. Nu avem intenția de a te antagoniza. Dacă facem asta, înțelege că este pur și simplu rezultatul ignoranței noastre referitor la numeroasele tabuuri și prejudecăți ale omului occidental."

Ei au pornit dispozitivul de radiație împreună cu filmul. La început nu eram deloc sigur ce se întâmpla. Am simțit frig și oarecum o ușoară amețeală brusc, un sentiment comparabil cu aceea de a fi băut puțin prea mult vin. Crezi că poți gândi foarte profund, dar te simți oarecum detașat de realitate. Proiecția fantastică a filmului a fost însoțit printr-o descriere

destul de copilărească a ceea ce era de văzut. Din când în când, câteva cuvinte îmi aduceau atenția asupra mărimii a ceva - înălțimea, viteza, forma sau legătura dintre două lucruri, și așa mai departe. Un șir nesfârșit de cuvinte și propoziții scurte forma un fir subțire de explicații. Esența, informația reală, a ajuns la mine neobservat, iar aceea a fost o experiență ciudată. Cunoașterea care aceste ființe, prin mașina lor, putea transmite informații direct în creierul meu, mi-a întărit sentimentul că eu nu aparțineam aici. Diferența dintre Noi era prea mare. Eram lipsit de apărare. Din câte pot înțelege, informații radiate este o combinație de stimulente vizuale și transfer de gânduri, toate din acestea se desfășoară cu o viteză fantastică. Imaginile au venit într-o succesiune atât de rapidă că la început m-a făcut iritabil, și abia după o perioadă considerabilă de timp mi-am dat seama ce se aștepta de la mine. Trebuia doar să acționez ca un spectator relaxat, care observă cu interes ce se întâmplă; ei au făcut restul. Este de înțeles că acest tip de informații nu este potrivit pentru cuvântul scris și, prin urmare, am încercat să relatez totul sub forma unei conversații bilaterale. Aceasta tinde să dea impresia că am fost partener într-o discuție animată, dar nimic nu este mai departe de adevăr. Funcția mea în timpul acestei întâlniri poate fi comparat cu cea a unei înregistrări de magnetofon. Autenticitatea holoramei a fost atât de fantastic încât nu mai putea fi descrisă ca o imagine.

Atâta timp cât îmi țineam capul în poziția corectă, era ca și cum m-aș fi uitat printr-o fereastră. Ecranul tridimensional, panoramic, color, oferea o iluzie de realitate atât de convingătoare, încât după primele câteva minute m-am uitat în spatele ecranului pentru a mă asigura că nu era nimic acolo.

Reglarea imaginii era controlată prin câteva dintre numeroasele butoane și manete de pe biroul din fața mea. Prima mea experiență cu radiația a luat forma unei cunoașteri intuitive - fără alte instrucțiuni = a butoanelor pe care trebuia să le folosesc pentru a regla, de exemplu, focalizarea sau poziția imaginii pe ecran. Cartonul de test, o junglă de dungi verticale, a dispărut, iar eu am privit într-o mare gaură neagră, în mijlocul căreia atârna o bilă orbitor de luminoasă. M-am tras înapoi involuntar, moment în care imaginea s-a estompat, dar mi-am recăpătat rapid controlul. Gaura era foarte adâncă; priveam în infinitul cosmosului. Pe fundalul negru, ușor violet, presărat cu mii de stele, atârna în toată măreția sa o bilă uriașă, alb-rozalie. Planeta Iarga.

Priveliștea a fost foarte emoționantă. M-am simțit ca și cum aș fi fost cu adevărat prezent în spațiu și o emoție ciudată a început să mă cuprindă. Formarea norilor a fost, în contrast cu cea a Pământului, neîntrerupt, cu mici, modele învârtite care prindeau lumina soarelui. Petele roz au apărut acolo unde soarele a putut pătrunde mai adânc în nori. Cele mai remarcabile au fost două gigantice, inele plate, concentrice, care formau un halou în jurul planetei. Ele erau mai degrabă ca inelele lui Saturn, cu excepția că acestea constau dintr-un inel mic interior și un inel exterior mult mai larg, ambele aruncând o bandă ascuțită de umbră asupra norilor. Acolo se vedea de asemenea, și o lună mare, cu aceleași suprafețe cu pete ca a noastră. Iarga, casa acestor astronauți, este o planetă dintr-un alt sistem solar, nu mai mult decât zece ani lumină departe de a NOASTRĂ. Mai multe detalii despre locația planetei, ei nu mi-ar fi spus. Diametrul și masa ei sunt mult mai mari decât ale Pământului; forța gravitațională este mai puternică, iar atmosfera mult mai densă. Viteza de rotație este mult mai mică decât cea a Pământului, astfel încât durata zilei și a nopții este mai lungă, dar

înclinarea regulată a inelelor din jurul planetei transformă unele zile în nopți și unele nopți în zile, datorită faptului că inelele reflectă lumina soarelui.

Ca rezultat, Iarga nu are modelul obișnuit de zi și noapte pe care îl cunoaștem noi. Din cauza atmosferei mai dense și a presiunii atmosferice mai ridicate, care are o compoziție diferită de a noastră, Iarga nu cunoaște lumina strălucitoare a soarelui și nu vede luna sau stelele. La nivelurile superioare ale atmosferei există un strat permanent de ceață care filtrează lumina soarelui. Culoarea albastră apare doar în nuanțe mai deschise, iar verde este mai pronunțat acolo decât aici, ceea ce ar putea explica faptul că par să aibă o preferință pentru albastru în iluminatul artificial. Ei descriu Pământul ca fiind planeta albastră cu lumină orbitoare, și, în contrast, Iarga ca planeta verde cu lumina ceațoasă. Condițiile de viață sunt foarte diferite de cele de pe Pământ. Extremele de temperatură sunt mult mai reduse decât aici, dar când auzi că viteza vântului poate ajunge de trei ori mai mare decât maximul nostru, iar ploile și ninsorile pot fi de până la zece ori mai abundente, și combini acest lucru cu faptul că viteza terminală este mult mai mare, devine clar că ar fi extrem de neînțelept pentru oricare dintre noi, să fie prins într-o furtună pe Iarga! După ce am aflat că o cădere de la o înălțime de doi metri era fatală, am început să înțeleg puțin mai mult motivul aspectului fizic al acestor iargani.

Formațiunile musculare cauciucate, craniile blindate și brațele lungi erau produse ale unor condiții climatice foarte diferite de ale noastre. Acolo cutremurele, de asemenea, păreau să se producă cu mai multă intensitate și frecvență decât la noi.

Tocmai când începeam să mă întreb cum ar arăta clădirile de pe o astfel de planetă, imaginea s-a schimbat și a arătat priveliștea dintr-o navă spațială care se deplasa cu viteză mare și tocmai trecuse prin stratul exterior de ceață care înconjura planeta. Inițial, am văzut doar nori: deasupra mea, stratul roz de ceață pe care îl văzusem mai devreme; apoi un al doilea strat de nori fragmentat, care era principalul responsabil pentru lumina ciudată și difuză de pe planetă. Am trecut prin acest strat la o înălțime de aproximativ treizeci de kilometri și, privit de jos, era un amestec de nori galben-cenușii, maronii și verzuie, care dădeau o impresie foarte sumbră și amenințătoare. În cele din urmă, a apărut un strat de nori care, ca înălțime, formă și culoare, semăna foarte mult cu al nostru, iar după ce am trecut prin el, am avut o vedere neobstrucționată asupra suprafeței. Am zburat deasupra unui ocean verde strălucitor, cu creste de valuri albe.

Deasupra apei se întindea o fâșie portocalie dreaptă ca o săgeată, care, separată de o insulă albă în formă de potcoavă, se despărțea și continua în diferite direcții. De-abia când nava spațială a coborât treptat am realizat ce era această bandă. Un pod de cale ferată! Pe turnuri lungi și subțiri, la înălțimi deasupra apei, parcurgea un pod atât de departe, cât vedeai cu ochii. De-a lungul acestui pod, torpile subțiri și strălucitoare mergeau în ambele direcții. Viteza lor era doar puțin mai mică decât cea a navei spațiale și erau mult prea multe pentru a le putea număra. Distanța dintre torpile erau de aproximativ zece ori lungimea lor, toate distanțate exact toate ca un sistem cu opt rafturi, care era împărțit în două straturi, unul deasupra celuilalt. Am avut puțin timp să studiez mai în detaliu trenurile, pentru că am mers mai departe.

Pământ a apărut în privește - o coastă joasă, despărțit de un râu lat cu lacuri mari adiacente - și înaintea ochilor mei uimiți, se desfășura o panoramă stranie, nepământeană. Atât atât de

departe cât cuprindeau ochii, pământul era împărțit de calea ferată portocalie în dreptunghiuri regulate. Torpilele lungi se mișcau printre giganți, de sticlă, construcții asemănătoare rezervoarelor de ulei, cu aspect strălucitor acoperiș în formă de cupolă. Zone verzi de-o parte și de alta a căii ferate arătau cam ca păduri preistorice. Cu cât studiam mai mult acest peisaj, cu cât am devenit mai conștient că aceasta a fost o dezvoltare în bandă în forma sa extremă. Zona dintre clădiri părea să fie folosită anume pentru agricultură, abia acum și apoi făcând loc pentru un complex industrial. Camera a continuat să accelereze. Peisajul s-a schimbat și a devenit ondulat, despărțit de pereți în terase uriașe care se comparau cu câmpurile viticole din Italia. În spatele acestora se aflau munți, și într-un vas mare între vârfuri, un lac roșu-maroniu a apărut în peisaj. Mașina și-a înclinat botul în mod constant în jos, până când am putut vedea vertical în jos. În jurul malurilor lacului se puteau vedea numeroase clădiri, printre care se aflau mai multe pieptănături gigantice. În trei locuri, lumini puternice albastre-albe, flancate de lumini portocalii, au clipit. Totul indica faptul că nava spațială urma să aterizeze aici, iar în ultima secundă, înainte ca imaginea să dispară, am văzut ceva care m-a făcut să-mi țin respirația. Pe partea dreaptă a ecranului, jos deasupra lacului, trei discuri strălucitoare atârnau ca niște santinele în aer. Ele aveau forma de discuri perfecte, aerodinamice.

„Am văzut farfurii zburătoare!”

„Ai văzut trei dintre aeronavele noastre.”

„Sub formă de farfurie?”

„Exact. Și dacă ești interesat, te vom lăsa să le vezi.”

„Desigur că sunt interesat. Ați venit aici cu ceva de genul acesta?”

„Nu. Aceste aeronave au aproximativ la fel de multe în comun cu navele noastre spațiale cât are o săgeată indiană cu sonda voastră marțiană. Sperăm că ai întrebări mai importante de pus decât cele legate de aeronave.”

„Desigur. Trebuie să înțeleg că rezervoarele de sticlă sunt casele voastre?”

„Da, noi le numim inele de case pentru că sunt de fapt construite sub forma unui inel cu o zonă centrală de recreere acoperită.”

„Este întreaga planetă construită în acest fel?”

Da, toate zonele care sunt potrivite pentru locuit sunt construite în acest mod.”

Pe ecran se vedea o priveliște a unei zone rezidențiale de la mare înălțime.

„Deci toți locuiți în același tip de casă?”

„Din exterior ele sunt toate la fel, dar în interior există o mare variație.”

„Uniformitatea mă îngrozește. Și oamenii voștri top locuiesc în cilindri?” Am avut o idee, judecând după lungimea trenurilor, pe care am estimat-o la aproximativ 46 de metri, că aceste clădiri erau enorme, cel puțin 274 de metri în diametru și mai mult de 91 de metri înălțime.

„Cuvintele «oameni de top» sugerează ceva din ideile Pământului despre statut; cu siguranță nu-ți imaginezi că într-o supercivilizație, pot exista standarde de justiție care să permită statutului să joace un rol?”

„Nu văd ce legătură are statutul social cu diversitatea în construcția de case. De ce să nu construim case mai simple, mai mici, care să ofere mai multă intimitate?”

„Casele mici cu terenuri separate formează un sistem pe care voi îl numiți «orașe», iar o astfel de ineficiență este de neconceput pentru noi.”

„De ce ineficient?” Când aveți problema noastră cu suprapopularea, trebuie să construiești orașe mari să găzduiască toți oamenii. Noi nu ne putem permite luxul de a avea suprafețe mari de pădure, așa cum aveți voi.”

„Ce numești tu suprapopulare?”

„Țara noastră mică are mai mult de trei sute de oameni pe kilometrul pătrat, care, în opinia mea, este destul de dens.”

„În comparație cu media de 25 pe kilometru pătrat de pe Pământ, este într-adevăr dens. Estimează numărul de persoane care trăiesc în zona pe care o vezi aici. Fiecare inel găzduiește aproximativ zece mii. Calculează pe dreptunghi.”

„10.000 pe inel?”

„Da, și avem mai mulți metri pătrați pe persoană decât aveți voi.” Am făcut rapid un calcul. Fiecare dreptunghi 36 de inele, deci de 36 × 10.000 este…

. . cerule! 360.000! Nu mă așteptam la asta. Face din fiecare dreptunghi un oraș complet! Dar, atunci, a fost, de asemenea destul de mult teren.

„Cât de lung este dreptunghiul?”

„Cam aproape 10 kilometri.”

Am estimat că lățimea trebuie să fie de aproximativ 6 kilometri, astfel încât suprafața să fie de 60 de kilometri pătrați și, prin urmare, soluția mea trebuie să fie de 600 de persoane pe kilometru pătrat.

„Cu siguranță m-am înșelat în privința populației voastre - 600 pe kilometru pătrat. Este dublul populației noastre. Aveam impresia că este mult mai mică. Când văd spațiul pe care l-ați lăsat liber, trebuie să recunosc că este o soluție foarte inteligentă.”

„Răspunsul tău ne amuză pentru că ai făcut o mică greșeală. Ai virgula în locul greșit.”

Am calculat din nou și am ajuns la totalul ridicol de 6.000.

„Nu pot fi 6.000.”

„Este, Stef. Ceea ce vezi aici, adăpostește o populație de 6.000 de oameni pe kilometru pătrat.

„Dar asta e ridicol. Cum poți face asta? Asta este de 20 de ori la fel de mult ca și populația suprapopulată a țării noastre."

„Cuvântul tău «suprapopulare» este un pur nonsens. Planeta noastră are o densitate a populației cel puțin de 100 de ori mai mare decât al voastră şi noi nu vorbim de suprapopulare."

Am început să mă simt neliniștit, asta era o nebunie. Am știut. Nu ar fi trebuit niciodată să încep această conversație. Nu ducea nicăieri. Eu priveam cu un interes nou la imaginea din fața mea și încercam să calculez spațiul locuibil al acestor oameni. Oricât de ciudat ar părea, acolo nu au era nici un semn de suprapopulare. Dimpotrivă, acolo era spațiu destul în jurul cilindrilor, şi drumurile care trecea prin zonele împădurite nu erau în niciun fel obstrucționate de oameni sau trafic.

„Asta este atât de incomparabil cu orice altceva ce cunoaștem, încât sunt fără cuvinte.”

„Aceasta este atitudinea corectă. Cu această confruntare cu o lume total diferită, cu standarde total diferite și o filozofie total diferită, noi încercăm să facem clar că nu trebuie să faci comparații. Făcând astfel, te împiedică să înțelegi această lume și nivelul ei de civilizație. Uită de propria ta lume și încearcă să înțelegi ce se întâmplă aici. Încearcă, să urmărești explicația noastră fără prejudecăți, căci aceasta singură, va fi dificil destul. Motivul densității populației noastre este zona mică de teren uscat pe planeta noastră. Iarga este aproape complet acoperită cu apă, formând oceane adânci, ceea ce ne lasă cu o suprafață de teren uscat care poate fi comparabilă cu suprafața Australiei, și aceasta este distribuită pe numeroase insule. Ne-am confruntat cu problema hrănirii și adăpostind miliarde de ființe de care aveam nevoie pentru a ne atinge scopul nostru de creație, pe cea mai mică suprafață de teren posibilă. Aceasta a impus cerințe foarte mari asupra sistemelor noastre de planificare și sociale; aceste cerințe nu apar pe Pământ, unde aveți spațiu de rezervă.

Ceea ce trebuia să creăm ca un nivel ridicat de cultură erau trei lucruri: libertate, dreptate și eficiență. Noi vom explica aceste concepte unul câte unul, începând cu ultimul: eficiența.

Tu ești șocat de dimensiunea populației noastre, dar spațiul te surprinde. Ciudat, nu-i așa? Nu este atât de ciudat când îți dai seama că nu ești șocat de numărul de oameni, ci de spațiul care rămâne liber într-o lume care, pentru tine, este ridicol de suprapopulată. Tu ești șocat de eficiența noastră. Pentru noi, este cel mai normal lucru din lume, deoarece fără acest concept, noi pur și simplu nu am putea exista. Fără eficiență, lumea noastră s-ar prăbuși imediat. Te vei lovi încontinuu de acest concept în explicațiile noastre, deoarece trebuie să clarificăm cât de atent a trebuit să folosim fiecare dintre cele trei concepte: libertatea, dreptatea și eficiența - a trebuit să ne angajăm pentru a atinge nivelul de civilizație care poate fi numit stabil. De asemenea, dreptatea este o condiție pentru eficiență.

De exemplu, dacă casele joacă un rol în evidențierea diferențelor de statut între oameni, atunci justiția eșuează, iar eficiența într-un astfel de context este imposibilă. Aceasta necesită, prin urmare, un alt mod de viață, diferit, mai social.”

Acesta a fost, de fapt, începutul explicației conceptului de eficiență, și am absorbit-o cu oarecare dificultate. Cine s-ar fi așteptat ca descrierea unei supercivilizații, să înceapă cu o lectură despre eficiență? Orice altceva decât asta! Și este pur și simplu aproape imposibil de relatat, cât de eficienți erau ei. Luați, de exemplu, metoda lor de planificare. Este pur și simplu bazată pe numărul maxim de oameni pe care o anumită suprafață de teren o poate găzdui. Locuințele și drumurile ocupă o suprafață cât mai mică posibil - nu mai mult de cinci la sută - pentru a lăsa un maximum de teren pentru agricultură și frumusețea naturală. Zonele agricole produc cantitatea maximă de alimente pe care tehnica lor o permite, pentru a susține populația lor numeroasă. Zonele împădurite sunt necesare pentru menținerea unei cantități suficiente de oxigen în atmosferă și servesc, de asemenea, ca zone de recreere. Totul este folosit la maxim avantaj.

„Ce ți-ai imagina să fie modul de transport a unei supercivilizații? Tu cred că poate aeronave supersonice sau rachete, și nave de tip hovercraft sau mașini hover? În afara discuției. Orice atât de ineficient, cu atât de multe componente mobile care poate să se uzeze și necesită multă întreținere, ar fi o nebunie pe Iarga.”

„Ce folosesc ei, atunci?”

„Foarte simplu. Un sistem de șine robotizate complet automat. Trenuri de torpile subțiri care se mișcă fără a crea frecare, singura componentă care necesită service fiind ușile, și acestea sunt făcute de o calitate atât de înaltă, că ele pot dura cel puțin o sută de ani.”

Ca un pământean bun educat, nu am renunțat atât de ușor şi am subliniat că avioanele noastre, atât de rapide și confortabile, erau cu siguranță mult mai bune decât trenurile care poate ajunge doar o viteză de aproximativ 400 de kilometri pe oră. Am primit cel mai surprinzător răspuns.

„Un avion nu este doar ineficient, ci este și complet antisocial!”

Ele apar doar pe o planetă unde statutul încă există, și sunt doar pentru clasele superioare, deoarece sunt inutile ca mijloc de transport în comun, iar costul pe pasager-kilometru este de cel puțin zece ori mai mare decât cel al sistemului feroviar.

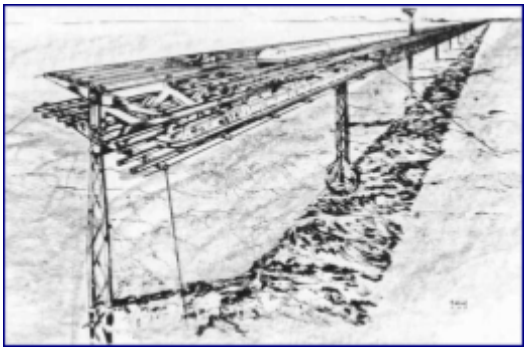
Ei au început să discute despre capacitatea de transport. Sistemul feroviar cu șase linii între blocurile de locuințe (numai la nivelul superior) poate transporta un milion de persoane pe oră, funcționând la capacitate maximă.

Credeam eu că avioanele au putea concura cu asta?

Nu, nu am făcut-o. Confruntat cu astfel de cifre astronomice, orice altă discuție este inutilă. Ei nu au terminat încă. Chiar credeam că transportul lor era mai încet decât al nostru?

Da, am avut această impresie. Ei bine, m-am înșelat amarnic. Trebuie să mă gândesc la viteza medie și la orele pe care le-am pierdut așteptând legăturile, întârzierile cauzate de indisponibilitate sau vremea rea și blocajele noastre de trafic minunat de ineficiente! Gândindu-mă la toate acestea, eram gata să-i cred când spuneau că viteza medie a tuturor sistemelor de transport la un loc era de aproximativ cinci ori mai mare decât a noastră, inclusiv avioanele. Am menționat ceva despre confort?

Da, am avut. Minunat, deoarece confortul era, de asemenea, un aspect al eficienței. Trenurile s-au dovedit a fi cel mai ieftin mijloc de transport, și singura problemă care mai rămânea era să convingem cât mai mulți oameni să-și lase mașinile acasă și să folosească tramvaiul. Singura modalitate de a face acest lucru era prin confort, iar acest confort era cu adevărat ceva.

Aceste trenuri erau silențioase și nu produceau șocuri, cu excepția zgomotului produs de vânt. Datorită poziției lor ridicate deasupra solului și ferestrelor mari, acestea ofereau o priveliște uluitoare asupra peisajului rural înconjurător, iar interiorul era atât de luxos încât nu lăsa nimic de dorit. Ele nu erau afectate de condițiile meteorologice și erau 100% fiabile.

Frecvența era atât de mare încât nu mai era nevoie de orare. Știam acum suficient? Absolut nu! Treptat, am înțeles că modul lor de a înțelege eficiența era total diferit de al nostru. A influențat sufletele lor. Eficiența devenise aproape o religie. Una dintre cele mai impresionante imagini de pe ecran a fost cea a conexiunilor feroviare transoceanice. O construcție minunată, de culoare portocalie, la aproximativ 23 de metri deasupra apei verzi agitate, traversând oceanul într-o linie dreaptă. La început am

crezut că poate puțin naiv, că turnurile de susținere se aflau pe fundul oceanului, dar nu, nimic atât de primitiv. Întreaga construcție plutind, susținut de bile uriașe sub turnuri care erau ancorate pe fundul mării cu ajutorul unor cabluri reglabile.

Bilele au fost plasate la o adâncime unde apa era întotdeauna relativ liniștită, neafectat de condițiile de la suprafață. Întrebarea care m-a intrigat a fost cum trenurile ar putea funcționa fără frecare și uzură. Am descoperit că nu era atât de dificil odată ce erau utilizate materialele supraconductoare și supermagneții, acelaşi tip de materiale care au fost utilizate pentru învelișul exterior al navelor lor spațiale. Trenul era susținut pe pantofi magnetici pe toată lungimea sa care rula într-o șină tubulară. Datorită polarității și intensității câmpului magnetic, pantofii au fost menținuți în suspensie în mijlocul șinei. O piesă fantastică de construcție. Sistemul era controlat din centrele mari de control electronic și era aproape complet automat. Nu se folosea semnalizarea optică, astfel încât viteza era neafectată chiar și de cea mai densă ceață. Trenurile lor de marfă m-au intrigat cel mai mult, pentru ei erau de fapt, nimic mai mult sau mai puțin, decât containere cu auto-ghidare automată.

Programul de traseu a fost conectat în apropierea unității, iar trenul fantomă a plecat în călătoria sa fără niciun pasager la bord, găsindu-și singur drumul prin rețeaua feroviară până la destinație, silențios și fără vibrații, și fără iluminare pe timp de noapte.

Unele lucruri au fost destul de amuzante. Părea să fie un mod de petrecere a timpului liber destul de popular, pe care îl numeau „călătorii cu trenuri-hotel”. Un grup de aproximativ douăzeci și cinci de persoane închiria un vagon amenajat ca un hotel în regim de autoservire și pur și simplu mergeau acolo unde aveau chef.

Pretutindeni, în locurile pitorești, se aflau „campinguri” unde trenurile puteau sta câteva zile sau mai mult, iar tot ce trebuia să faci pentru a călători mai departe era să programezi unitatea pentru următoarea destinație. Călătorind astfel, adesea noaptea, puteau parcurge distanțe enorme. De îndată ce am pus o întrebare care nu se încadra în program, am primit și mai multe răspunsuri ciudate din partea lor. „Își poate permite toată lumea să meargă în acest fel?”

„Nu, nimeni nu își permite, **pentru că noi nu avem bani**, dar oricine poate merge în vacanță în acest fel dacă dorește.”

!!!... traducerea continuă…

*!!! (*traducere nefinalizată - în curs de desfăşurare!)*

……

Aceasta nu este în contradicție cu Biblia, spunandu-ne că Tatăl şi-a trimis singurul Fiu născut.

Biblia este îndreptată exclusiv către om. Ea este cartea noastră de instrucțiuni pentru viață, care descrie atitudinea noastră față de Dumnezeu şi față de semenii noştri. Biblia nu spune nimic despre viața de pe alte planete, deoarece aceasta nu este relevant pentru relația noastră actuală cu Dumnezeu.

La fel stau lucrurile şi cu universurile noastre paralele. De fapt, ele nu există pentru noi, pentru că nu se află în lumea noastră a existenței, ci undeva în altă parte. Ele nu există pentru toate rasele inteligente din acest univers; nu vom putea niciodată să le observăm şi nici să le experimentăm în vreun fel. Poate că la sfârşitul tuturor timpurilor ne vom întâlni. În lumea noastră, Tatăl are un singur Fiu născut, iar acest adevăr este deja atât de de neimaginat, încât nimeni nu poate concepe încă consecințele sale.

SFÂRŞITUL DISCUȚIEI IARGANE